

DEBRECENI ÍTÉLŐTÁBLA

Pf. II. 20.213/2010/4. szám

A MAGYAR KÖZTÁRSASÁG NEVÉBEN!

A Debreceni Ítéltábla a Dr. Berczi Norbert ügyvéd (1011 Budapest, Fő u. 14-18.) által képviselt felperes neve (felperes címe) felperesnek, a Dr. Balczó Gábor ügyvéd (1024 Budapest, Keleti Károly u. 11/A III/13.) által képviselt **I. rendű alperes (I. rendű alperes címe)** és II.rendű alperes neve (**II. rendű alperes címe**) II. rendű alperes ellen elszámolás iránt indított perében a Szabolcs-Szatmár-Bereg Megyei Bíróság 5. P. 21.864/2008/65. sorszámú ítélete ellen az alperesek által 68. sorszám alatt előterjesztett fellebbezés folytán - tárgyaláson kívül - meghozta a következő

ítéletet:

Az ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

Ez ellen az ítélet ellen nincs helye fellebbezésnek.

Indokolás:

Az elsőfokú bíróság a keresetnek helyt adó ítéletével kötelezte az I. rendű alperest a felperes javára 7 022 087 Ft főkövetelés, valamint perköltség 15 napon belüli, az állam javára külön felhívásra kereseti illeték megfizetésére. Kötelezte a II. rendű alperest a követelés kielégítési alapjának az I. rendű alperesnél fel nem lelhetősége esetében, azaz társasági vagyon hiányában, mint az I. rendű alperes volt beltagját (mögöttes felelőssége alapján) a marasztalás összegéért a saját vagyonával való korlátlan helytállásra.

Ítéletének indokolásában a peres felek jogi képviselőinek nyilatkozatai, az általuk becsatolt iratok és a perben kirendelt igazságügyi könyv- és adószakértő alap és kiegészítő szakértői véleménye alapján tényként állapította meg, hogy a felperes és az I. rendű alperes jogelődje között 1988. december 1-jén megkötött megbízási szerződés alapján az alperes ellátta a felperes teljes körű könyvelési, bérszámfejtési feladatait, intézte fizetési kötelezettségek készpénzzel, illetve átutalással való kiegyenlítését. A felek ráutaló magatartásával a megbízási jogviszony kiterjedt a gazdaságvezetői és egyéb gazdálkodást segítő feladatok ellátására és a házi pénztár kezelésére is. Az I. rendű alperes részéről a megbízást **N. Sz.** teljesítette, aki 2008. június 24. napjáig az I. rendű alperes kültagja volt,

ezen időponttól képviseletre jogosult beltagja. 2008. június 24. napjáig az I. rendű alperes képviseletre jogosult beltagja a II. rendű alperes volt.

N. Sz., mint a felperes bankszámlája feletti jogosultsággal rendelkező személy készpénzt is vehetett fel és több alkalommal vett is fel a felperes bankszámlájáról.

A megbízási jogviszony a felperes felmondása folytán 2007. december 1. napjával megszűnt. **N. Sz.** 2007. november 24. napjával bezárólag főkönyvi kivonatot készített, amit 2008. január 14-én adott át a felperesnek 113 438 Ft összegű készpénzzel együtt. Az átadott főkönyvi kivonat a „381 Pénztár” főkönyvi számla számlaegyenlegének felelt meg, azaz a házi pénztár 2007. január 1. és 2007. november 24-e közötti időszak összesített forgalmát és egyenlegét tartalmazta. A felperes a főkönyvi kivonat és készpénz átvételét követően megvizsgálta a pénztár bevételeit és kiadásait a rendelkezésére állt bizonylatok alapján, és arra a megállapításra jutott, hogy az alperes 7 026 963 Ft hiánnyal számolt el a házi pénztár átadásakor. A perben kirendelt szakértő kiegészített véleménye alapján a pénztárhiány összegét az elsőfokú bíróság 7 022 087 Ft-ban állapította meg, s az ezen összegre leszállított kereseti kérelemben marasztalta az I. rendű alperest a Ptk. 474. §-ának (1)-(2) bekezdésére, valamint a 2006. évi IV. törvény (a továbbiakban: Gt.) 108. §-ának (1) és (3) bekezdésére, valamint 97. §-ának (1)-(2) bekezdésére hivatkozva.

A II. rendű alperes mögöttes felelősségéről a Gt. 109. §-ának (4) bekezdését alkalmazva határozott.

Az I. rendű alperes illetékességi kifogását külön végzéssel elutasította (5. P. 21.864/2008/2.), s azon érdemi védekezését, hogy a megbízási jogviszony a gazdaságvezetői feladatokra és a házi pénztár kezelésére nem terjedt ki, a perbeli adatokkal ellentétben állónak, ezért megalapozatlannak találta.

A II. rendű alperes marasztalását azzal indokolta, hogy a megbízási jogviszony megszűntekor és a házi pénztár átadásakor ő volt az I. rendű alperes beltagja.

Az ítélet ellen elsődlegesen annak hatályon kívül helyezése, másodlagosan a kereset elutasítása és a felperes perköltségben marasztalása iránt az alperesek éltek fellebbezéssel.

A hatályon kívül helyezési kérelmüket elsődlegesen azzal indokolták, hogy az elsőfokú bíróság illetékessége nem állt fenn a kereset elbírálására, mert a perre az I. rendű alperes székhelye szerint nem illetékes. A II. rendű alperes csak mellékkötelezettnek minősül, így az elsőfokú bíróság a Pp. 40. §-ának (1) bekezdése alapján a perre nem illetékes. Sérelmezték, hogy az elsőfokú bíróság a Pp. 114. §-ába foglalt indokolási kötelezettségét súlyosan megsértve nem adott számot arról, hogy mire alapította illetékességét.

Álláspontjuk szerint az elsőfokú bíróság nem teljesítette tényállás feltárási kötelezettségét sem, súlyos eljárási szabályt sértett, amikor a tanúként idézett, meg nem jelenését orvosi igazolással kimentő **N. Sz-t** az erre irányuló bizonyítási indítvány előterjesztése ellenére ismételtelen nem idézte meg.

Megítélésük szerint az elsőfokú bíróság súlyosan megsértette a Pp. 206. §-ának (1) bekezdését is, a bizonyítékokat nem teljes körűen értékelte, az ítélet indokolásába foglalt megállapítások iratellenesek. A 16/F/7 és F/8 alatt csatolt felperesi alapszabály és az írásbeli megbízási szerződés ugyanis tanúsítja, hogy az alperes gazdaságvezetői tevékenységet és pénztárkezelést nem látott el, az írásbeli szerződés alapján ilyen feladata nem volt. Az alapszabály IV/13. pontja szerint a felperes ügyvezetője felel a felperes gazdálkodásáért és szabályszerű működéséért, az alapszabály nem megbízottról, hanem

gazdasági vezetőről rendelkezik, amely alatt felelős alkalmazott értendő. Az I. rendű alperes gazdasági vezetővé kijelölését alátámasztó okiratot a felperes nem csatolt. **N. Sz.** 1997-ig volt a felperes gazdasági vezetője, munkaviszonya ekkor megszűnt. A megbízási jogviszony alatt **N. Sz.** az I. rendű alperesnek nem volt vezető tisztségviselője. A felperesnél több személy volt jogosult a pénzeszközei feletti rendelkezésre, így a felperes ügyvezető igazgatója és **T.A.** irodavezető is rendelkezett a felperes bankszámlája feletti jogosultsággal. **N. Sz.** szabadsága idején, 2007. nyarán a felperes ügyvezető igazgatója 840 000, majd további 480 000 Ft készpénzt vett fel, mely összegeket igazolhatóan a megbízási jogviszony megszűntéig a házi pénztárba nem fizetett be. A felperes az általa utólagosan készített könyvelésben mégis úgy tüntette fel (amint az a szakértői vélemény 3. és 4. számú mellékletéből is megállapítható), mintha ezen pénzüsszegek a házi pénztárba befizetésre kerültek volna. Ezzel kapcsolatosan észrevételezték, hogy az elsőfokú ítélet indokolásának 3. oldala ötödik bekezdése ezen összegeknek a házi pénztárba befizetésére irányuló felszólítást illetően a neveket felcserélte. Hivatkoztak arra, hogy **N. Sz.** 2007. július 26-án és 31-én, amikor **T.A.** irodavezető vett fel készpénzt a felperes számlájáról, külföldön tartózkodott. A felperes ennek ellenére az utólagosan készített könyvelésben úgy tünteti fel, mintha ezen időszakban is házi pénztári tranzakciók lettek volna, melyeket az I. rendű alperes nem végezhetett, illetve könyvelhetett. Az elsőfokú bíróság a felperes utólagos könyvelését annak ellenére fogadta el hitelesnek, hogy az a könyvelési alapbizonylatokkal és a tényleges helyzettel ellentétben állt. A felperes indítványára tanúként meghallgatott **H. Zs.** is bizonyította, hogy több személynek volt rendelkezési joga a felperes bankszámlája felett és készpénzt tarthatott magánál. A tanú vallomása is arra utalt, hogy 2007. november 23-án a felperes ügyvezetőjének 840 000 Ft és 480 000 Ft, a bankból általa felvett készpénztartozása volt. A tanú azon tényállítása, hogy a munkavállalók a bankszámláról felvett összeggel hiánytalanul elszámoltak, ellentétes a felperesi könyvelés adataival, amely pénztári befizetesként rögzíti a pénztári egyenleget növelve a munkavállalókkal szembeni egyéb követelést. Nem értékelte az elsőfokú bíróság azt a szakértői megállapítást sem, hogy a felperes ügyvezetője vélhetően 2007. decemberében a bankszámlára 1 340 000 Ft-ot befizetett, mely ellentmond a felperes azon kereseti tényállításának, hogy az ügyvezető által jóváhagyott kiadások teljesítését követően a fel nem használt pénzüsszegek ideiglenes elhelyezésére a pénztár szolgált volna. Sérelmezték, hogy az elsőfokú bíróság az I. rendű alperes könyvelési tevékenységéért járó megbízási díjat a felperes által készített utólagos könyvelés nem tartalmazta, és ezzel is látszólagos pénztárhiányt generált.

Végezetül hivatkoztak arra, hogy az elsőfokú bíróság teljes mértékben figyelmen kívül hagyta, hogy a számvitelről szóló 2000. évi C. törvény 14. §-ának (8) bekezdése alapján a felperesnek számviteli politikával és pénzkezelési szabályzattal kellett volna rendelkeznie, mely okiratot a perben nem csatolt, ennek hiányában pedig az I. rendű alperes kártérítési felelősségének elemei nem vizsgálhatóak, s e vizsgálati kötelezettségét az elsőfokú bíróság nem is teljesítette. A felperest nem hívta fel a kár összegének, az alperesek vétkes kötelezettségszegésének, a károkozó magatartásnak, az alperesek felróhatóságának, valamint az okozati összefüggés bizonyítására. Ehelyett tévesen, súlyosan törvénysértően a bizonyítási kötelezettséget az alperesekre telepítette, különösen sérelmezték az 50. sorszámú jegyzőkönyvben rögzített tájékoztatást. Mindezek következtében az alperesek határozott álláspontja szerint az elsőfokú eljárás adatai nem alkalmasak a felperesi követelés megalapozottságának bizonyítására.

A felperes fellebbezési ellenkérelemmel nem élt.

Az ítélet tábla a fellebbezést a Pp. 256/A § (1) bekezdés f) pontja alapján tárgyaláson kívül bírálta el, és azt alaptalannak találta.

Az I. rendű alperes érdemi ellenkérelmének előterjesztése előtt illetékességi kifogással élt, amelyről az elsőfokú bíróság külön végzéssel határozott, annak indokolásában a jogi álláspontját kifejtette és magyarázatot adott arra is, hogy mire alapította a saját illetékességét. Ezen indokokat az ítélete indokolásában megismételni szükségtelen volt, az ítélet tábla a Pp. 43. §-ának (1) bekezdése és 254. §-ának (1) bekezdése alapján - külön fellebbezési kérelem hiányában is - az elsőfokú ítélettel együtt az elsőfokú bíróságnak az illetékességi kifogást elbíráló végzését amúgy is felülbírálta volna. Az ítélet tábla osztotta az elsőfokú bíróság azon álláspontját, hogy a perre a Pp. 30. §-ának (1) és (3) bekezdése alapján az illetékessége fennállt. Az utóbbi törvényhely szerint ugyanis a jogi személyiséggel nem rendelkező I. rendű alperes elleni perben is a bíróság illetékességére a jogi személyekre vonatkozó szabályokat kell megfelelően alkalmazni. E szerint pedig a jogi személyek elleni perekben az általános illetékességet a jogi személy és a képviselőre hivatott szerv székhelye egyaránt megalapítja. Székhelynek szükség esetén az ügyintézés helyét kell tekinteni.

A 2006. évi V. törvény (Ctv.) 7. §-ának (1) bekezdése alapján is székhelynek az ügyintézés helyét kell tekinteni, azt a helyet, ahol a cég gondoskodik a küldemények átvételéről. Az I. rendű alperes cégjegyzékbe bejegyzett székhelye (**Sz.**) alapján az elsőfokú bíróság illetékessége valóban nem állna fenn, de itt az I. rendű alpereshez intézett felszólító levél kézbesítése sikertelen volt, míg a perindításkor még az I. rendű alperes képviselőjére jogosult II. rendű alperes székhelyén a kézbesítés sikeres volt. Helyes az elsőfokú bíróság azon megállapítása is, hogy a Pp. 30. §-ának (1) bekezdése vagylagos illetékességet szabályoz, s a választás joga a felperesé. Az elsőfokú bíróság tehát az illetékességét az alperes állította eljárás szabálysértés nélkül állapította meg.

Az elsőfokú bíróság döntése az ügy érdemében is helyes. Az elsőfokú bíróság a rendelkezésére állt peradatokat a Pp. 206. §-a (1) bekezdésének megfelelő, megalapozott, az iratokkal koherens mérlegelése eredményeként állapította meg, hogy a felperes és az I. rendű alperes között fennállt megbízási jogviszony - az írásbeli szerződésnek a felek ráutaló magatartásával történt módosítása eredményeként - kiterjedt a gazdasági vezetői teendők és a házi pénztár kezelésére is, ami vitathatatlanul de facto is megvalósult. Tény ugyanis, hogy a szerződéses jogviszonyban a megbízott I. rendű alperes részéről **N. Sz.** járt el, aki magát a felperes gazdaságvezetőjének tekintette. A felperes számláját kezelő pénzügyvezetőhöz benyújtott aláírás-bejelentő kartont ilyen minőségében írta alá (16 /F/11) és a 23. sorszámú beadvány mellékleteként csatolt, a felperes ügyvezetőjéhez 2007. november 23-án írt levelét is gazdasági vezetőként írta alá, a házi pénztárt ő adta át a felperesnek. A felek közötti megbízási jogviszony írásbeli alakhoz nem kötött, az írásbeli szerződéstől a Pp. 216. §-ának (1) bekezdése alapján ráutaló magatartással is eltérhettek, a szerződés tartalmát írásbeliség nélkül is bővíthették. Az I. rendű alperesnek a felperessel szembeni helytállási kötelezettségét nem befolyásolja, hogy a felperesi követelés keletkezésének idején **N. Sz.** az I. rendű alperesnek még csak kültagja volt, e ténynek

csak **N. Sz.** mögöttes felelősségének terjedelmére lehetne kihatása vele szembeni esetleges felperesi igény érvényesítése esetén, ami a jelen perben nem történt meg. A megbízási szerződés teljesítésekor az I. rendű alperes nevében **N. Sz.** járt el. Az I. rendű alperes a felperes felé nem védekezhet (nem is tette) azzal, hogy **N. Sz-nek** az írásbeli szerződést meghaladó tevékenységéről tudomása nem volt. Ez ugyanis - még bizonyítottsága esetében is - az I. rendű alperes és **N. Sz.** belügye lenne, részint mert **N. Sz.** az I. rendű alperes teljesítési segédjének is minősíthető, kinek magatartásáért az I. rendű alperes a Ptk. 315. §-a alapján is felelős a felperes felé.

Sem a felperes követelésének, sem az alperesek marasztalásának jogalapja és jogcíme nem kártérítés, ezért az elsőfokú bíróság nem vétett eljárási hibát, amikor a kártérítési felelősségnek a Ptk. 339. § (1) bekezdésén alapuló elemeinek bizonyítási kötelezettségéről a feleket nem tájékoztatta, a kártérítési felelősség elemeit, így többek között a feleknek a pénzkezelés során tanúsított magatartásának esetleges jogellenességét nem vizsgálta. Az I. rendű alperes marasztalásának jogalapja ugyanis a Ptk. 479. §-ának (2) bekezdése, amely szerint a megbízási szerződés megszűnésekor a megbízott köteles elszámolni és ennek keretében a megbízónak mindazt kiadni, amihez a megbízás teljesítése céljából vagy eljárása eredményeként jutott, kivéve, amit abból a megbízás folytán jogosan felhasznált.

Az I. rendű alperes e kötelezettségét nem teljesítette, s hogy ebben a felperes magatartása akadályozta volna meg, annak bizonyítási kötelezettsége mind a Ptk. 476. §-a, mind a Pp. 164. §-ának (1) bekezdése alapján az alperest terhelte. Ezért az elsőfokú bíróság által az alperesi védekezés körében kiosztott, így a fellebbezésben külön is megemlített 50. sorszámú végzésébe foglalt bizonyítási teher megfelelt az anyagi és eljárásjogi szabályoknak.

Az alperes a perben a szakértői vélemény kiegészítésére irányuló, az elsőfokú bíróság által teljesített bizonyítási indítványán túlmenően semmilyen más bizonyítási indítvánnyal nem élt. **N. Sz.** tanúkénti meghallgatását a felek egyike sem indítványozta. A felperes kérte, mint az I. rendű alperes önálló képviselőjét, a tárgyalásra külön is megidézni, amit az elsőfokú bíróság a 14. sorszámú végzésével ekként teljesített. Kétségtelen, hogy miután **N. Sz.** a tárgyaláson nem jelent meg és távolmaradását orvosi igazolással kimentette, a felperes ismételtén kérte külön megidézni, amelyre valóban nem került sor, ám ezt az alperesek semmiképpen nem sérelmezhetik. **N. Sz.** ugyanis, mint az I. rendű alperes törvényes képviselője külön idézés nélkül is a tárgyalásokon bármikor megjelenhetett volna, s tanúkénti meghallgatását pedig az alperesek nem kérelmezték. A kiegészítő szakértői vélemény kézbesítését követően a perben érdemben nem védekeztek, semmilyen bizonyítási indítvánnyal nem éltek, a tárgyaláson nem jelentek meg. Az elsőfokú bíróság 5. P. 21.082/2008/2/I. sorszámú végzésében a feleket a Pp. 141. § (6) bekezdésére is kiterjedően tájékoztatta a rosszhiszemű pervitel következményeire. Az elsőfokú bíróság terhén tehát semmi olyan eljárási szabálysértés nem állapítható meg, ami az elsőfokú ítélet hatályon kívül helyezését és az elsőfokú tárgyalás megismétlését indokolná.

Megalapozott az elsőfokú bíróság megállapítása, hogy az I. rendű alperes a megbízási jogviszony megszűntekor a marasztalási összegnek megfelelő készpénzzel nem számolt el. **N. Sz.** az elszámoláskor csak főkönyvi kivonatot adott át a felperesnek, az annak alapját képező részletes könyvviteli nyilvántartást (főkönyvi kartont) nem adott át. Ennek

hiányában pedig nem volt megállapítható, hogy minek alapján számolt el az általa vezetett könyvviteli nyilvántartásban a felperesi követelést alapvetően befolyásoló 6 920 155 Ft kiadást. A házi pénztár készpénzmozgásairól (bevételekről, kiadásokról) pénztárbizonylatot nem adott át, ennek hiányában pedig nem lehet megállapítani a kifizető és átvevő, valamint a befizető és a pénztáros személyét. A felperesi ügyvezető 23. sorszám alatt csatolt írásbeli feljegyzése szerint **N. Sz.** a pénztárnapló átadását többszöri felszólítása ellenére is megtagadta. A feljegyzésre **N. Sz.** által ugyanezen napon vezetett rájegyzés szerint „az ügy tisztázásakor magyarázatot megadom az illetékes személynek”, az alperesek azonban magyarázattal a perben sem szolgáltak. **N. Sz.** által átadott főkönyvi kivonatból is az azonban megállapítható volt, hogy a bankszámláról felvett készpénz összegeket ő is hiánytalanul bekönyvelte, tehát a házi pénztárba bevételezte.

Alaptalan tehát az az alperesi védekezés, hogy a felperes idézte volna elő az elszámolási hiányt azzal, hogy az utólagos lekönyveléskor az alkalmazottak által felvett, de a pénztárba be nem fizetett, illetőleg általuk el nem számolt készpénzt utólagosan bevételezte a pénztárba. A felperes ügyvezetője és **T.A.** irodavezető által a bankszámláról felvett készpénz együttes összege egyébként is csak 2 536 000 Ft, s a különbözetre még ezen alperesi védekezés sem szolgál magyarázattal. Annak bizonyítása pedig, hogy az említett két személy a felvett összeggel nem számolt el, az alpereseket terhelte, amit nem teljesítettek. Nem alkalmas az alperesi védekezés bizonyítására a 23. sorszám alatt csatolt, **N. Sz.** és a felperesi ügyvezető 2007. november 23-án kelt levélváltásának tartalma sem. Abból mindössze annyi következtetés vonható le, hogy nem zárható ki a felperesi ügyvezető tartozásának lehetősége, annak pontos összegére és az azt alátámasztó bizonylatokra azonban a perben semmilyen adat nem állt rendelkezésre. **H. Zs.** tanúvallomása szerint a felperes ügyvezetője a felvett készpénzzel hiánytalanul elszámolt, s az alperesek marasztalásának összegét nem befolyásolja, ha a fellebbezésben hivatkozott 1 340 000 Ft-ot a felek közötti elszámolási időszakot követően és bankszámlára befizetéssel teljesítette is. A felperes ugyanis az utólagos lekönyveléskor az 1 340 000 Ft-ot 2007. november 3-i dátummal kiadásként szerepeltette, így az összeg a pénztárhiány összegét csökkentő tételként az alperesek javára a felperes könyvelésében és a szakértői véleményben is figyelembe lett véve. Annak bizonyítása pedig, hogy a felperes ügyvezetőjének ezt meghaladó összegű tartozása lett volna, ugyancsak az alpereseket terhelte, amit nem teljesítettek.

Könyvelni csak bizonylat alapján lehet. A felperes az utólagos könyvelést csakis a rendelkezésére állt bizonylatok alapján tudta megejteni, következésképpen a szakértői bizonyítás csak a rendelkezésre álló bizonylatokon alapulhatott. Annak bizonyítása, hogy az I. rendű alperes a jogviszony megszűntekor a felperes által újrakönyvelteket meghaladó mennyiségű bizonylatot adott át a felperesnek, szintén az alperesek kötelezettsége volt, amit nem teljesítettek.

Sem a felperes újrakönyvelésében, sem a szakértői véleményben kétségtelenül nem szerepel kiadáscsökkentő tételként a 16/F/9 és 16/F/10 sorszám alatt csatolt számlákkal igazoltan az I. rendű alperesnek kifizetett megbízási díj, aminek azonban az elszámolás eredményét befolyásoló hatása nincs. Az F/10 alatt csatolt számla teljesítési ideje ugyanis 2006. december 21., és fizetési módja ugyan készpénz volt, de az elszámolás alapját 2007. év képezte, ezért e számla figyelembe nem vehető. A 2007. évi megbízási díjra

vonatkozóan csatolt számla (F/9) fizetési módja pedig átutalás volt, ezért annak összege a házi pénztár egyenlegének megállapításakor hiánycsökkentő kiadási tételként figyelembe nem vehető.

Miután az alperesek marasztalásának jogcíme nem kártérítés, a felperes részéről a számviteli törvény rendelkezéseinek esetleges megsértése irreleváns, a pénztárhiány összegét a pénzügyi szabályzat hiánya nem befolyásolta.

A kifejtett indokokra figyelemmel az alperesi fellebbezés érvei a marasztalás tőkeösszegére nem hathattak ki.

Az ítélet indokolásának 3. oldala ötödik bekezdése a neveket valóban felcserélve tartalmazza, ami azonban a döntés érdemét nem érintette. Az indokolás kijavítása az elsőfokú bíróság hatásköre (Pp. 224. § (1) bekezdés).

Az ítélet az elsőfokú ítéletnek a II. rendű alperest marasztaló rendelkezésének indokait annyiban helyesbíti, hogy a II. rendű alperes tagsága 2008. június 24. napjával az I. rendű alperesi társaságban megszűnt, ezen időponttól az I. rendű alperes **N. Sz.** beltagsága mellett **N. B.** és **K. L.** kültagságával működik, a II. rendű alperes az I. rendű alperesnek kültagja sem maradt. Ezért marasztalására a 109. § (4) bekezdése alkalmazásával nem kerülhet sor. A II. rendű alperes a tartozás keletkezésekor és a per megindításakor az I. rendű alperesnek beltagja volt, így mögöttes felelőssége a Gt. 97. §-ának (1) bekezdésén és 108. §-ának (1) bekezdésén alapul. Amennyiben a tagsági viszonya már a keresetindítást megelőzően megszűnt volna, úgy mögöttes felelőssége a Gt. 104. §-ának (1) bekezdésére lenne alapítható, miszerint a társaságtól megváló tag a tagsági jogviszonya megszűnésétől számított ötéves jogvesztő határidőn belül ugyanúgy felel a társaságnak harmadik személlyel szemben fennálló, a tagsági jogviszonya megszűnése előtt keletkezett tartozásáért, mint ahogy a tagsági jogviszonya fennállta alatt felelt.

Az ítélet az indokok alapján az elsőfokú bíróság ítéletét a Pp. 253. §-ának (2) bekezdése alapján helybenhagyta.

A fellebbezési eljárásban a felperesnek költsége nem merült fel, ezért javára költségviselésről rendelkezni nem kellett.

D e b r e c e n, 2010. július hó 13.

Dr. Csiki Péter s.k. a tanács elnöke, Szabóné dr. Béteky Erzsébet s.k. előadó bíró, Süliné dr. Tózsér Erzsébet s.k. bíró

A kiadmány hitelül:

tisztviselő